

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg tror ikke, det nytter så meget, for ordføreren for Det Konservative Folkeparti har låst sig fast i en holdning, som der ikke kan røkes ved. Vi kan gentage gang på gang, at dette er en kombination af at forbedre erhvervslivets muligheder for også på længere sigt at få veluddannet arbejdskraft – jeg troede faktisk, at også Det Konservative Folkeparti var optaget af, at man sikrede sig, at erhvervslivet fik kvalificeret arbejdskraft – og af i en periode med stor ledighed at lave midlertidige ordninger, der gør, at vi meget hurtigt får skabt nogle rammer, så folk kan få en mere tålelig tilværelse og få lov til f.eks. at passe deres egne børn. Jeg troede også, at Det Konservative Folkeparti var optaget af, at forældrene i en kortere periode fik mulighed for at tage mere hånd om deres egne børn, men det kan jeg forstå at Det Konservative Folkeparti ikke er. Det er jeg ked af, men regeringen har styrken til at kunne fastholde perspektivet i sin politik.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

En af de mest ufolkelige titler på en redegørelse kan vi vist roligt kalde den, men det er vel nok svært at sælge en debat om et konvergensprogram som populær – havde jeg nær sagt – eller som oplysende til befolkningen, men nu kan regeringen jo ikke gøre for, at vi i Europa har valgt navnet konvergensprogram, og den skal bestemt heller ikke have utak for, at den har fremlagt det. Det gør heller ikke noget, for indholdet er ganske væsentligt for den danske befolkning, og det er vigtigt, at vi i fællesskab skaber forståelse for nødvendigheden af, at der også på længere sigt er orden i såvel den danske som i de øvrige europæiske landes økonomier.

At vores økonomi om jeg så må sige – og det er jo det, der er tale om med et konvergensprogram – undergår et regelmæssigt helbredscheck, og at man i samme omgang stiller forslag om behandling af de dårligdomme, som måtte vise sig ved helbredschecket, er også et fornuftigt formål og egentlig en ganske god beskrivelse af, hvad det drejer sig om, men det afhænger vel at mærke, lige så vel som når man sender en syg til et check og reparerer de konstaterede dårligdomme, selvfølgelig af, om de behandlinger, man foreskriver over for den syge, rent faktisk helbreder.

Vi ved jo alle sammen, at man kan lindre en smerte midlertidigt med smertestillende tabletter, men hvis ikke man tager fat om ondets rod, nemlig hvorfor smerten opstår, bliver man i stedet afhængig af tabletterne, og så får det en negativ effekt.

Derfor er det klart, at formålet med konvergensprogrammet må være både at afdække dårligdomme og at give varige løsninger på, hvordan vi kan reparere dem, så de ikke opstår igen.

Regeringen opstiller selv nogle elementer, som er væsentlige for, at vores økonomi kan blive og forblive sund. Det ene element er en holdbar nedbringelse af ledigheden ved en øget vækst i beskæftigelsen, specielt i den private sektor. Det kan vi ikke være uenige i; spørgsmålet er, om regeringen er det.

Det andet element er en fortsat lav inflation og en lav rente.

Det tredje element er at fastholde betalingsbalanceoverskuddet, hvilket også kan medføre en nedbringelse af vores gæld.

Endelig er det fjerde element, at der er orden i de offentlige finanser.

Disse fire elementer kunne ikke være opstillet mere præcist af den tidligere regering, og de har da også kendetegnet de mange års seje træk og slid, der har medført, at vi i dag rent faktisk står med et forventet opsving, som vi skal tage imod og søge at udnytte, sådan at det ikke bliver bremset, men kommer til at gavne beskæftigelsen og den danske økonomi.

Regeringen konstaterer også i sit program – hvis man ellers kan kalde det et program, for det vil jeg godt sætte et spørgsmålstegn ved; det er vel mere en fremskrivning – at der er visse dårligdomme, der skal helbredes. Herefter skulle man faktisk forvente, at regeringen så ville fremsætte anvisninger på, hvilke helbredende foranstaltninger den kunne overveje for patienten Danmark.

Det drejer sig jo ikke om at sætte nogle fremskrivninger og mål op, som holder sig inden for EU's rammer og inden for det, vi kræver af konvergensprogrammet, men at sætte en målsætning op og samtidig erklære, at man også magter at overholde den, dvs. at det er en målsætning, hvor man er villig til at justere midlerne, hvis det viser sig, at den ikke holder stik.